

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **K. K.**, státní příslušnost Konžská demokratická republika, t.č. bytem PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zastoupeného Mgr. Radimem Struminským, advokátem se sídlem Havířov-Město, Svornosti 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3 k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.12.2010, č.j. OAM-377/LE-05-P08-R3-2006, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- III. Advokátovi **Mgr. Radimu Struminskému se přiznává odměna ve výši 6.752,- Kč.** Tato mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, a to v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13,

§ 14, § 14a a § 14b zákona o azylu pro jeho nezákonnost. Navrhl přezkoumání napadeného rozhodnutí a poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Nezákonnost spatřoval v tom, že :

1. správní orgán porušil ust. § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jelikož mu podle možností nevycházel vstříc;
2. § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci a tak nesprávně posoudil žádost o azyl;
3. § 68 odst. 3 správního, neboť neuvedl v dostatečné míře důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a dále, v rozhodnutí neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí;
4. splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené zákonem o azylu;
5. vztahuje se na něj ustanovení § 14a o udělení doplňkové ochrany.

Dále v žalobě uvedl, že byl nucen vycestovat ze země původu z důvodu obavy o život, neboť byl hledán policií za účast na demonstraci a za své sympatizování a podporu strany UDPS. Odkázal na dvě předcházející rozhodnutí žalovaného, a to ze dne 16.8.2006, č.j. OAM-337/LE-05-07-2006 a rozhodnutí ze dne 29.9.2008, č.j. OAM-377/LE-05-07-R2-2006, která byla zrušena Krajským soudem v Brně pro nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost. V druhém rozsudku Krajského soudu ze dne 12.6.2009, č.j. 56Az 147/2008-39 se uvádí, že rok 2005 byl jasně problematický, mohly proběhnout i demonstrace, o nichž se ve zprávách nehovoří a že správní orgán vyvodil ze zjištěných skutečností nesprávné závěry. Rovněž bylo poukázáno na skutečnost, že je potřeba zohlednit skutečnost, že tato tvrzení jsou konzistentní. S ohledem na dosavadní průběh správního řízení byly provedeny další dva pohovory, v nichž žalobce opakovaně popsal skutečnosti vedoucí jej k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, viz. spisový materiál ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán během správního řízení značně podcenil posouzení jeho žádosti ve vztahu k ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Správní orgán při posuzování žádosti nehodnotil důkazy v jejich časové relevanci, navíc z dokumentů, které pro své rozhodnutí použil, vybral účelově jen ty, které podporují jeho negativní rozhodnutí. Žalobce se tedy domnívá, že se správní orgán řádně nevypořádal s důkazním materiálem a tak nesprávně posoudil jeho žádost o mezinárodní ochranu. Správní orgán se dopustil znehodnocení věrohodnosti tvrzení žalobce a tímto se jeho žádostí nezabýval odpovědně a svědomitě, čímž porušil povinnost mu danou ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalovaný nedostatečně posoudil žádost ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, svůj názor dostatečně neodůvodnil, kdy pouze formálně uvedl, že po zvážení situace nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele. Dlouhá doba řízení probíhajícího řízení o jeho žádosti znamená pro něj velkou psychickou zátěž a složité období nejistoty.

[2] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby. Uvedl, že při hodnocení vycházel především z vlastních tvrzení žalobce ve správním řízení, z nichž bylo zjištěno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je

skutečnost, že se obává perzekuce ze strany konžských bezpečnostních orgánů, protože v březnu 2005 se účastnil demonstrace UDPS a byl dle jeho názoru hledán policií. Zdůraznil, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními normami, dbal na ochranu všech žalobcových práv a zabýval se všemi skutečnostmi a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Vyšel ze spolehlivě zjištěného stavu skutečností, za jehož účelem byl veden pohovor a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které byly dostatečně a srozumitelně odůvodněny a vyplývá z nich, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Pečlivě rovněž posoudil žalobcův návrat do vlasti ve smyslu non-refoulement. Navrhl žalobu zamítnout.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že u žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany a současně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany. Důvodem žádosti byla obava z perzekuce ze strany konžských bezpečnostních orgánů, protože se v březnu roku 2005 zúčastnil demonstrace UDPS a byl proto podle svého tvrzení hledán policií. Žalovaný ve věci hodnotil, zda skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, v platném znění. Žádost výše jmenovaného posuzoval na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na území Konžské demokratické republiky. Žalovaný vycházel z Informace OMAP MV ČR Konžská demokratická republika ze dne 31.1.2006, Informace organizace Human Rights Watch Výroční zpráva – Konžská demokratická republika, leden 2006, z 20. zprávy generálního tajemníka o Misi OSN v Konžské demokratické republice ze dne 28.12.2005. Žalovaný také vycházel ze Zprávy o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie – Konžská demokratická republika – události z roku 2005 duben 2006 a z Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky COD 100963.FE – Konžská demokratická republika ze dne 1.3.2006, dále z tehdy aktuálních informací o vývoji v Konžské demokratické republice, obsažených v databance ČTK – Kongo – Dějiny od roku 2001 do současnosti, datum poslední úpravy 20.4.2009. Rovněž žalovaný vycházel ze Zprávy MZV USA o stavu dodržování lidských práv Konžské demokratické republiky za rok 2009 ze dne 11.3.2010, z Informace MZV ČR č.j. 112856/2010-LPTP ze dne 7.9.2010 a z Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemích Původu (European Country of Origin Sponsorship) Konžská demokratická republika, březen 2010. Žalovaný správní orgán konstatuje, že je zřejmé, že žadatel byl sympatizantem, ale nikoliv členem politické strany UDPS. Tuto skutečnost potvrdil ve svém rozsudku č.j. 56Az 147/2008-39 ze dne 12.6.2009 i Krajský soud v Brně. Správní orgán k tomu uvádí, že podle infobanky ČTK byl Union pour la Démocratie et le Progres Social (UDPS) – Svaz pro demokracii a sociální pokrok založen v roce 1982 v Belgii v emigraci bývalými členy Revolučního lidového hnutí (MPR) konžského vládce Mobuta v čele s Étienmem

Tshisekedi, kteří dne 1.11.1980 uveřejnili „otevřený dopis občanu prezidentovi“ obsahující kritiku Mobutova režimu. Od roku 1990 působí strana v Zairu (od 1997 Konžská demokratická republika), a to zpočátku jako vůdčí člen Union Sacrée de l'Opposition Radicale (USOR), koalice 130 hnutí a stran, které byly v opozici vůči režimu prezidenta Mobuta. Od května roku 1997 do roku 2003 se UDPS podílel na „vládě národní správy“ Laureáta-Désirého Kabily a jeho ADFL, která nahradila Mobutův režim. Strana však bojkotovala prezidentské a parlamentní volby ze dne 30. července 2006 a je v pozici vůči současné vládě prezidenta Josepha Kabily. Do roku 2006 UDPS patřila mezi hlavní opoziční strany v zemi. V současné době je podle Informace MZV ČR č.j. 112856/2010-LPTP ze dne 7.9.2010 a podle znalostí, které žalovaný v průběhu své činnosti získal, UDPS odsouvána do pozadí společného politického dění a její postavení je spíše provincionální. Žadatel uvedl, že se dne 10.3.2005 zúčastnil v Kinshase početné demonstrace organizované UDPS na podporu konání prezidentských voleb. Správní orgán na základě četných zpráv nezjistil, že by se v březnu 2005 konala demonstrace strany UDPS, avšak demonstrace, na kterých se v roce 2005 oficiálně či neoficiálně podílela tato strana, se v Kinshase konaly v lednu roku 2005 (dne 10. a 14.) a dne 30.6.2005. Správní orgán je přesvědčen o věrohodnosti a důkladnosti jmenovaných informačních zdrojů, které se soustředí na porušování lidských práv KDR a pečlivě zaznamenávají protivládní protesty, zvláště když jsou provázeny násilím ze strany vládních bezpečnostních složek. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č.j. 56Az 147/2008-39 ze dne 12.6.2009 sice nevylučuje, že v mezidobí uvedených demonstrací se mohly uskutečnit demonstrace v menším rozsahu, které nebyly natolik významné, že o nich zpravodajské agentury neinformovaly. K tomuto správní orgán uvádí, že sám žalobce uvedl, že demonstrace ze dne 13.3.2005 byla „početná“, a měla se konat na Bulváru 30.června, což je hlavní třída Kinshasy, kde se nekonají nevýznamné akce, a její potlačení by tak nemohlo uniknout pozornosti médií. Žadatel ve svých výpovědích sdělil, že byl po účasti na demonstraci ze dne 10.3.2005, kterou rozehnala policie, policií hledán na základě udání zadržených demonstrantů. Správní orgán k tomu uvádí, že podle Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky COD 100963.FE – Konžská demokratická republika ze dne 1.3.2006 aktivisté UDPS, kteří byli zatečeni během masové demonstrace ze dne 30.6.2005, kterou provázelo násilí a policejní střelba, byli propuštěni na základě společného zásahu některých organizací pro lidská práva. Výkonný tajemník Centra pro lidská práva a humanitární práva (Centre des droits de l'homme et du droit humanitaire, CDH), konžské organizace pro lidská práva v Lubumbashi, poskytl během telefonického rozhovoru 10. listopadu 2005 následující informace. Výkonný tajemník uvedl, že od července 2003, kdy byla ustanovena současná přechodná vláda, je UDPS hlavní politickou stranou, která požaduje volby a ukončení přechodného období. Tudíž je UDPS ve většině případů zodpovědná za organizování nepovolených demonstrací, které často dávají vznik střetům s bezpečnostními silami. Někteří lídři a stoupenci UDPS jsou občas zatčeni a dokonce drženi ve vazbě, ale protože je UDPS dobře organizovaná a má své vlastní právníky, jsou její stoupenci často propuštěni několik dní – nebo dokonce hodin – poté, co byli zatčeni. Žadatel ke své výpovědi doložil kopii dokumentu „Avis de Recherche“ (příkaz k pátrání) konžské policie ze dne 10.3.2005, který má dokládat, že je hledán

konžskou policií. K tomu správní orgán uvádí, že podle Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemích Původu (European Country of Origin Sponsorship) Konžská demokratická republika, březen 2010, uvedený dokument, který žadatel doložil, není určený civilním osobám, ale policistům odpovědným za nalezení hledaných lidí. Žadatel nebyl schopen vysvětlit, jak tento dokument získal. V KDP je však možné kvůli vysoké míře korupce získat i takový dokument. Vysoká míra korupce v KDP pak znemožňuje důkladné ověření konžských úředních dokladů. Proto správní orgán nepovažuje kopii zmíněného dokumentu za průkazný důkaz žadatelova tvrzení o jeho údajné účasti na protivládní demonstraci organizované stranou UDPS, zejména když neexistuje jediný důkaz o tom, že by k takové demonstraci dne 10.3.2005 v Kinshase vůbec došlo. Správní orgán dospěl k závěru, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že v zemi své státní příslušnosti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a nedospěl k názoru, že žadatel byl ve své vlasti pronásledován z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán nezjistil ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu z důvodu sloučení rodiny či podmínky humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Žalovaný při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především z výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Konžské demokratické republice. Žadatel pak není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkovou ochranu, nesplňuje proto důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Při posuzování otázky, zda účastníku řízení hrozí v případě návratu do jeho vlasti nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, vycházel správní orgán z aktuálních informací o Konžské republice, nikoliv ze zpráv, které vypovídaly o situaci, kdy došlo k událostem popisovaným žadatelem. Podle názoru správního orgánu žadateli nehrozí vážné ohrožení života nebo jeho osobní integrity z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Jak je zřejmé z uvedených informací o zemi původu, Konžská demokratická republika jako celek se nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán si je vědom skutečnosti, že ve východních provinciích Konžské demokratické republiky probíhá již několik let ozbrojený konflikt jak mezi vládními jednotkami a různými milicemi (konflikt vertikální), tak i mezi těmito milicemi navzájem a další desetitísíce obyvatel před jeho následky uprchlo do jiné části země nebo do zahraničí. Konflikt se doposud nepodařilo zastavit ani přesto, že na uvedeném území působí mezinárodní mírové síly pod vedením OSN (MONUC) a vláda opakovaně deklarovala vůli získat toto území plně pod svou kontrolu a zajistit tam svou svrchovanost. To se však doposud nestalo. Tuto informaci dle správního orgánu potvrzují mimo jiné například i Zprávy MZV USA o stavu dodržování lidských práv KDR za rok 2009 ze dne 11.3.2010, Informace MZV ČR č.j. 112856/2010-LPTP ze dne 7. září 2010 či databáze ČTK a správní orgán rozhodně tento fakt nepopírá. Dle správního orgánu nelze ovšem v případě žalobce rozhodně přijmout, že i na jeho osobu by se mohly důsledky tohoto konfliktu jakkoliv vztahovat, tím méně pak v míře odpovídající ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti. Individuální posouzení každé žádosti o mezinárodní

ochranu je přitom jedním ze základních principů institutu azylu, či šíře myšleno, mezinárodní ochrany jako takové. Správní orgán na základě uvedených informací o zemi původu především zdůrazňuje, že vnitřní ozbrojený konflikt v KDR nepostihuje celou zemi, ale odehrává se pouze ve východních provinciích této obrovské země, jejíž rozloha je 2 345 409 kilometrů čtverečných. Z výpovědi žalobce v průběhu řízení přitom zcela jednoznačně vyplývá, že před odjezdem z vlasti žil v hlavním městě země Kinshase. Kinshasa je vzdálena od míst bojů ve východních provinciích asi tisíc pět set kilometrů vzdušnou čarou, a jak potvrzují uvedené informace o zemi, výše zmíněný konflikt tam nedosahuje. Ve východních provinciích země žadatel naopak nežil, a pokud tak neučiní zcela dobrovolně, není objektivní důvod, proč by se právě do těchto oblastí v rámci celé KDP rozhodl po návrtu do vlasti usídlit. Žalobce by i v případě nedobrovolné deportace do země původu byl vrácen do hlavního města KDR, Kinshasy, kde také dříve pobýval a kam také boje z východních provincií nezasahují a jehož území je plně pod svrchovanou mocí vlády a bezpečnostní situace je tam stabilizovaná (boje, které ohrozily životy civilistů, se tam naposledy odehrály v průběhu dvou březnových dnů roku 2007, kdy byly poraženy a následně rozpuštěny jednotky opozičního předáka J.-P. Bomby, což už jsou více než tři roky). V této oblasti tak výše jmenovanému žádné vážné ohrožení života nebo jeho tělesné integrity nehrozí.

[4] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[5] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4.5.2006, tehdy ještě pod jménem T. K. Uvedl, že žádá o azyl, protože má vízum do ČR, nebylo vůči němu vedeno trestní řízení, ale obává se návratu, poněvadž by byl okamžitě zadržen, protože jej hledá policie. Z Konga odletěl 17.3.2006 do Belgie, tam byl zadržen a donucen, aby požádal o azyl tam, jinak bude deportován do Konga. Tak učinil, byl šest týdnů v táboře a dne 29.4.2006 jej odvezli na letiště a poslali do Prahy. Pas je na falešné jméno, za 1200 USD si opatřil identifikační kartu, na kterou si pak nechal vystavit pas.

[6] Dne 8.5.2006 byl proveden první pohovor k žádosti o udělení azylu a do protokolu žalobce uvedl, že nemohl odjet z Konga pod svým vlastním jménem K. K., nar. X. V roce 2005 probíhaly manifestace, kterých se účastnil a také organizoval a při které zasáhli vojáci a mnoho demonstrantů bylo zatčeno. Mezi nimi i jeho přátelé a poté se dozvěděl, že hledají i jeho. On byl sympatizujícím členem politické strany UDPS (Unie pro demokracii a sociální pokrok), nikoliv členem, která organizovala zmíněnou demonstraci v Kinshase, konkrétně dne 10.3.2005. Demonstrace začala přibližně v 10 hodin ve středu města Kinshasa a poté byl pochod z centra. Před odjezdem se skrýval ve čtvrti Masina, ulice Masimanimba, což je součást Kinshasy. Celý život žil v Kinshase, vystudoval všeobecné strojírenství, je diplomovaný inženýr, avšak se živil jako směnárník.

[7] Dne 6.6.2006 se konal s žalobcem další pohovor, ve kterém upřesnil, že demonstrace dne 10.3.2005 měla podporovat prezidentské volby v červnu 2005 a započala na hlavní ulici „Třída 30.června“ kolem deváté hodiny a pak postupovala po celé ulici a na konec k hlavnímu nádraží, pak tam vznikly zmatky, zasáhla policie a prezidentská garda. Používali plyn, stříleli do vzduchu a zatýkali lidi. Byl hledán policií. Demonstrantů bylo asi dvěstě až třista. Byla to jeho jediná účast na demonstraci. O tom, že jej hledá policie, se dozvěděl od kamaráda. Po té nadále žil sice v Kinsahse, ale v jiné čtvrti.

[8] Žalovaný skutečnosti uváděné žalobcem porovnával se zprávami, konkrétně: Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie o Konžské demokratické republice z dubna 2006 k událostem v roce 2005, Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky z 1.března 2006 na téma Unie pro demokracii a společenský pokrok (UDPS), zejména zda existují interní frakce, postoj vládních orgánů k hlavním představitelům a členům UDPS (2004-únor 2006), Informace OSMP MV ČR – Konžská demokratická republika, ze dne 31.1.2006, Výroční zpráva Human Rights Watch 2006 z ledna 2006, Dvacátá zpráva generálního tajemníka o Misi OSN v Konžské demokratické republice z 28.12.2005, a z databáze České tiskové kanceláře. S těmito zprávami byl žalobce seznámen.

[9] Žalovaný dne 16.8.2006 rozhodl o žádosti tak, že azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona o azylu neudělil a současně rozhodl, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí byla žalobcem podána žaloba u Krajského soudu v Brně a tento soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 16.8.2006 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení (rozhodnutí ze dne 12.12.2006, č.j. 56Az 259/2006-42) s uložením povinnosti zjištění totožnosti žadatele o azyl. Nutno podotknout, že kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu podaná Ministerstvem vnitra nebyla úspěšná (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2008 č.j. 9Azs 75/2007-64).

[10] Žalovaný dne 18.7.2008 provedl další doplňující pohovor s žalobcem, ve kterém tento uvedl, že se jmenuje K. K., nar. X v Lubumbashi, avšak na svoje vlastní jméno nemohl svoji zemi opustit. Byl seznámen s nějakým mužem, který mu zařídil doklad i vízum do ČR na jméno K. T. Dne 17.9.2008 byl seznámen s dalšími informacemi o Kongu, které žalovaný získal, a to: Informace MZV ČR ze dne 11.5.2007, č.j. 115267/2007-LP, Zpráva MZV USA o stavu dodržování lidských práv v Konžské demokratické republice za rok 2007, ze dne 11.3.2008, Informace UNHCR o nakládání s odmítnutými žadateli o azyl, ze dne 19.4.2008, Informace o aktuálním vývoji v Konžské demokratické republice z databáze ČTK. Žadatel zpochybnil objektivnost těchto informací informacemi z doslechu, že v roce 2000-2001 nedorazili ke svým rodinám neúspěšní žadatelé o azyl. Dne 29.9.2008 žalovaný vydal v pořadí druhé rozhodnutí o žádosti ze dne 4.5.2006 a rozhodl tak, že mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. I proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu a Krajský soud v Brně dne 12. června 2009 pod č.j. 56Az 147/2008-39 opětovně rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, po

té co věc vyhodnotil tak, že závěry žalovaného o nevěrohodnosti žalobce považoval za nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spise.

[11] Dne 10.12.2009 byl proveden s žalobcem další doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že se zúčastnil v roce 2005 mnoha protestních akcí pořádaných politickou stranou UDPS, ale sledován byl jen 10.3.2005. Demonstranty doprovázela policie a když začali protestovat, tak je policie rozháněla a zatýkala, někteří byli zraněni, někteří byli zatčeni. Demonstrace byla organizovaná stranou UDPC. Od kamaráda, který viděl jeho jméno na seznamu, věděl, že je policií hledán. Nebyl členem strany, byl jen aktivistou, ale znal členy strany a účastnil se spoustu akcí. Od března 2005 do března 2006 se ukrýval v Commune Kinsenso, nepracoval, neboť měl dost peněz z předcházející činnosti. S nikým se nekontaktoval, jen telefonoval rodičům. Na právníky strany UDPS se neobrátil, protože z důvodu diktatury by nic nezmohli. Všechny falešné doklady a jeho odlet zorganizoval nějaký muž a za všechny služby zaplatil 1200 USD. Se stranou UDPS sympatizoval asi 5-6 let před odjezdem. Stranu finančně nepodporoval a nezná ani její strukturu, jen ví, že tam byl nějaký prezident a generální sekretář. Generálním sekretářem je Remi Masamba a prezident je Etienne Tshisekedi, který byl dříve ministrem a na konec premiérem. Obává se svého návratu, neboť by byl v nebezpečí. Situace je velice nebezpečná, na východě jsou války, na západě v kraji Bakongo je také válka a také na severu je válka. Žalobce byl seznámen s informacemi: Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Konžská demokratická republika, 23.12.2008, Zpráva Ministerstva Spojených států amerických z 28.2.2009 - Konžská demokratická republika a Databáze ČTK – Konžská demokratická strana, aktuální verze. Dne 3.6.2010 byl veden další doplňující pohovor k žádosti, tentokrát k předloženému dokladu „Avis de Recherche“ z 10.3.2005, který dle žadatele byl mu zaslán e-mailem rodiči. Dne 23.11.2010 byl žadatel seznámen s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí: Informace MZV ČR ze dne 7.9.2010, Zprávou MZV USA o stavu dodržování lidských práv v KDR za rok 2009 ze dne 11.3.2010 a Informace získané v rámci Evropské výměny informací o zemi původu z března 2010. Žalobce k těmto zprávám oponoval tím, že za zveřejnění zprávy o masakru Bas Kongo byl zabit Floriber Chebeya, dále belgický státní příslušník Arma Tungulu, který odjel do Konga manifestovat a za hození kamenem byl zavražděn. V Belgii byly poté manifestace, což bylo na všech televizních kanálech v Belgii. Po té bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí ze dne 9.12.2010.

[12] U jednání soudu žalobce uvedl, že sympatizoval se stranou UDPS, podporoval jejich myšlenky a podílel se na mobilizování lidí k výkonu všelikých akcí, přičemž tuto činnost vykonával asi od roku 1997. Osobně se však zúčastnil jen jedné demonstrace dne 10.3.2005. Tato demonstrace začala asi v 9 nebo 10 hodin na okraji města, šla směrem do centra, ale byli obklopeni policií a demonstrace byla rozehnána na ulici Poid-Lourd. Policie střílela do vzduchu, všichni utíkali i on, a nedíval se kolik lidí bylo zatčeno. Vrátil se domů, ale policie hledala demonstranty po bytech, proto utekl na předměstí, které se jmenovalo Nkisenso. Tady zůstal jeden

rok, bydlel u přítele, který mu pomohl vyřídit doklady pro opuštění země. O vyřízení pasu začal s přítelem hovořit v prosinci 2005. Několik měsíců po demonstraci na jeho adresu, kde dříve žil s babičkou a bratrancem, přišel dopis – oznámení o pátrání po jeho osobě. U jednání soudu, byl žalobce vyzván k zakreslení místa na mapě Kinshase, kde bydlel před demonstrací a místa, kde se ukrýval, přičemž zakreslil místo Mandalungwa a Kisenso. Když byl upozorněn, že u prvního pohovoru ve správním řízení za místo svého pobytu, kde se schovával po útěku z demonstrace označil místo Masina, uvedl, že se spletl, že je to již dávno a správné je místo Masina.

[13] Dle informací Ministerstva vnitra Velké Británie z dubna 2006 (Konžská demokratická republika – události roku 2005) jednoznačně vyplývá, že demonstrace v Kinshase z důvodu posunutí voleb proběhly v pondělí 10.ledna 2005 a v pátek 14. ledna generální stávka a dále 30.6.2005 a ve dnech okolo tohoto data. Při těchto zmíněných demonstracích došlo k násilnostem, policií byl použit slzný plyn a zbraně, demonstranti byli zatýkáni a také někteří byli zabiti. Dle informací Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky z 1.března 2006 (Konžská demokratická republika:Unie pro demokracii a společenský pokrok, zejména zda existují interní frakce, postoj vládních orgánů k hlavním představitelům a členům UDPS 2004-únor 2006) byli někteří členové UDPS v roce 2005 zatýkáni, a to v lednu a znovu v červnu 2005 během demonstrací v Kinsahase a Mbuij Mayi, kde protestovali proti prodloužení přechodného období a oddalování voleb. Tato zpráva mimo jiné uvedla, že aktivisté UDPS, kteří byli zatčeni během incidentu dne 30.června 2005, byli propuštěni na základě společného zásahu některých organizací pro lidská práva. Výkonný tajemník Centra pro lidská práva a humanitární právo, konžské organizace pro lidská práva v Lubumbashi uvedl, že „...od července 2003 je UDPS hlavní politickou stranou , která požaduje volby a ukončení přechodného období. Tudíž je UDPS ve většině případů zodpovědná za organizování nepovolených demonstrací, které často dávají vznik střetům s bezpečnostními silami. Někteří lídři a stoupenci UDPS jsou občas zatčeni a dokonce drženi ve vazbě, ale protože je UDPS dobře organizovaná a má své vlastní právníky, jsou její stoupenci často propuštěni několik dní – nebo dokonce hodin- poté, co byli zatčeni“.

[14] Soud v první řadě vyhodnotil, zda žalovaný při rozhodování dne 9.12.2010 ctil ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. a dospěl k závěru, že postupoval v souladu s vysloveným právním názorem soudem dne 12.6.2009 č.j. 56Az 147/2008-39. Krajský soud v Brně provedl další dokazování.

[15] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[16] Ustanovení § 13 zákona o azylu upravuje azyl za účelem sloučení rodiny, kdy v první řadě je předpoklad, že žadatel je rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu.

[17] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005 - 46).

[18] Námitku žalobce, že správní orgán mu nevycházel podle možností vstříc, čímž porušil povinnosti dané ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. soud neshledal důvodnou. Toto ustanovení v podstatě vyjadřuje povinnost úředních osob chovat se vůči každé osobě zdvořile a vycházet jim vstříc. Z celého obsahu správního spisu nevyplývá ani náznakem, že by se vůči žalobci pracovníci správního orgánu nechovali vstřícně a žalobce také sám toto v průběhu správního řízení nenamítal. Žalobci byly kladeny otázky směřující ke zjištění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, byly zjišťovány okolnosti, které byly důvodem pro vycestování z jeho vlasti. Žalobce měl opakovaně možnost se vyjadřovat ke všem podkladům k rozhodnutí. Žalobce konkrétně neuvedl jedinou námitku vůči jednání a chování pracovníků žalovaného, která by svědčila o nevstřícnosti vůči jeho osobě.

[19] Soud rovněž neshledal důvodnou námitku co do porušení ustanovení § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spolu souvisí a na sebe navazují. Žalovaný vyšel ze všech informací, které mu žalobce o své osobě a důvodech odchodu z Konžské demokratické republiky sdělil. Všechny žalobcem uváděné skutečnosti ohledně jeho účasti na demonstracích, skrývání po demonstraci konané 10.3.2005 proti vládnoucímu režimu, v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl a s otázkou se vypořádal. Stejně tak se vypořádal i s žalobcovým tvrzením ohledně obavy perzekuce ze strany policie za jeho účast na manifestaci v březnu 2005. Uváděné skutečnosti porovnal s informacemi o Konžské republice získané z různých informačních zdrojů. Soud nesdílí názor žalobce, že v důsledku porušení těchto ustanovení správního řádu byla nesprávně posouzena jeho žádost.

[20] Tak jak již uvedeno v odstavci [19] tohoto rozhodnutí soud nepřisvědčil důvodnosti námitky týkající se ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. Především nutno konstatovat, že takto formulovaná žalobní námitka je zcela obecná a není z ní

patrně, jakými námitkami a návrhy účastníka se žalovaný nevypořádal. Žalovaný vyšel ze všech žalobcem uváděných skutečností a důvodů jeho odjezdu z Konga. Všechny tyto důvody správní orgán vyhodnotil v závislosti ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný také prováděl dokazování za účelem zjištění stavu věci, o čemž svědčí všechny zprávy o situaci v Konžské demokratické republice ze kterých vycházel. Žalobce ve správním řízení byl s těmito zprávami seznámen, byl mu dán prostor k vyjádření se. Rozhodnutí žalovaného je dostatečně a přesvědčivě odůvodněno.

[21] Soud se neztotožnil s námitkou žalobce ohledně splnění podmínek pro udělení azylu.

[22] V první řadě soud hodnotil tvrzení žalobce na pozadí informací, které žalovaný ve správním řízení ohledně demonstrací strany UDPS v hlavním městě Kinshasa si opatřil. Žalobce uvedl, že nebyl členem této strany, ale pouze jeho sympatizujícím přívržencem. Podílel se na mobilizování lidí k výkonu všelikých akcí a tuto činnost vykonával několik let (u soudu upřesnil, že od roku 1997). Toto žalobce uvedl při každém pohovoru a i u jednání soudu a soud nemá důvod toto žalobci nevěřit. Avšak jinou otázkou je to, do jaké míry je věrohodná výpověď žalobce, že z důvodu sympatizování s politikou strany UDPS a vyvíjení aktivní činnosti na její podporu, byl stíhán státními orgány. Žalobce byl k této otázce vyslýchán ve správním řízení čtyřikrát. Dne 8.5.2006 uvedl, že probíhaly manifestace, kterých se účastnil, podílel se na jejich organizování. Dne 6.6.2006 uvedl, že se osobně účastnil jen jedné demonstrace dne 10.3.2005, dále dne 10.12.2009 na otázku „kolika protestních akcí jste se v r. 2005 účastnil“ odpověděl, že „mnoha, ale sledován byl jen dne 10.3.2005“, při pohovoru dne 3.6.2010 uvedl, že se účastnil pochodů, a proto byl hledanou osobou. U jednání soudu vypověděl, že se účastnil jenom jedné demonstrace dne 10.3.2005. Pokud se týká průběhu samotné demonstrace dne 10.3.2005 toto žalobce popisoval následujícím způsobem: dne 8.5.2006 uvedl, že manifestace 10.3.2005, které se účastnil, začala přibližně v 10 hodin dopoledne ve středu města a poté byl pochod z centra a během pochodu zakročila policie a speciální jednotky policie, dále dne 6.6.2006 uvedl, že demonstrace započala kolem 9 hodiny na ulici Tř. 30. června, pak pokračovala po této třídě až k hlavnímu nádraží, kde došlo ke střetu s policií, zúčastnilo se jí 200 až 300 lidí, byla rozeznána policií a prezidentskou gardou za pomoci plynu, střílení do vzduchu a zatýkání. Sám žalobce tuto demonstraci považoval za významnou s odvoláním na přítomnost policie. Dne 10.12.2009 uvedl, že demonstrace začala v části Ndolo a pochodovala k hlavnímu nádraží. U jednání soudu dne 28.3.2012 demonstraci popsal tak, že započala asi v 9-10 hodin na okraji města, šla směrem do centra, ale demonstranti byli obklopeni policií a byli rozeznáni, když došli na ulici Poid-Lourd.

[23] S odvoláním na uvedené v odstavci [22] tohoto rozhodnutí, jsou rozpory v popisu průběhu demonstrace žalobcem, kdy jednou demonstrace započala v centru a pokračovala z centra, dále upřesnil, že započala asi v 9 hodin na Tř. 30. června, kde se postupně scházeli a z tohoto místa šli po ulici 30.června až došli

k hlavnímu nádraží. Při jiném pohovoru demonstrace pochodovala z okraje města směrem do centra a byla zadržena policií na ulici Poud-Lourd. Nahlédnutím do mapy města Kinshase je zjištělé, že k hlavnímu nádraží lze dojít po Tř. 30. června, avšak ulice Poud-Lourd je značně vzdálená od hlavního nádraží a byla-li demonstrace zastavena policií na této ulici, nemohli demonstranti v žádném případě dojít k hlavnímu nádraží. Ulice Poud –Lourd se nestýká s ulicí 30.června a je od ní značně vzdálena.

[24] Žalobce dále uvedl, že demonstrace byla monitorována policií a prezidentskou gardou a byl vůči dvoustům až třístům demonstrantům použit slzný plyn včetně střelby do vzduchu s následným zatýkáním; sám žalobce tuto demonstraci považuje za významnou vzhledem k přítomnosti policie. Přes tyto uváděné skutečnosti tento incident unikl pozornosti institucím a organizacím, které sledovaly situaci v Konžské republice a nebyla o ní žádná zmínka ve zprávách uvedených v odstavcích [8,10 a 11] tohoto rozhodnutí. Vzhledem k absenci oficiálních informací o demonstraci dne 10.3.2005 je prakticky jediným důkazním prostředkem ze strany žalobce jeho výpověď a je podstatným faktorem k posouzení pravděpodobnosti, zda k tvrzené události skutečně došlo. V této souvislosti soud musí odkázat na vyslovený názor Nejvyšším správním soudem: „... *není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“. I při respektování názoru Krajského soudu v Brně vysloveného v rozsudku dne 12.6.2009, č.j. 56Az 147/2008-39, že situace v roce 2005 nevyklučovala, aby v mezidobí největších akcí spojených se střelbou do lidí v lednu a červnu 2005 se mohly uskutečnit demonstrace v menším rozsahu, které nebyly natolik významné, aby o nich agentury referovaly a při respektování výše vysloveného názoru Nejvyššího správního soudu, zdejší soud vzhledem k rozporům ve výpovědi žalobce ohledně průběhu demonstrace se ztotožnil se závěrem žalovaného o nevěrohodnosti účasti žalobce na údajné manifestaci dne 10.3.2005. Na podporu nevěrohodnosti situace, ve které se žalobce měl nacházet, soud odkazuje i na rozpory v žalobcově tvrzení ohledně následného skrývání se po demonstraci, kdy rozdílně uváděl místo, kde se měl ukrývat po dobu jednoho roku. Žalobce původně uvedl, že žil v části Masima, ul. Masimanimba a později se měl zdržovat v části Nkisenso. Žalobce má vyšší odborné vzdělání, celý život žil v Kinshase, a proto soud je přesvědčen, že musí znát toto město, a proto musí znát i čtvrť Kinshase, kde po dobu jednoho roku žil. Pokud se týče žalobcem v průběhu správního řízení předloženého dokladu „AVIS DE RECHERCHE“, dle soudu tento nemůže obstát jako důkaz na podporu tvrzení, že žalobce byl ve své zemi stíhán jako aktivista UDPS, neboť tento jednak není originálem a za druhé žalobce v průběhu celého řízení zcela nevyjasnil jakým způsobem jeho rodina doklad získala. Soud se současně zabýval i otázkou, zda žalobce za předpokladu, že byl toliko příznivec strany UDPS, nikoliv jeho člen, nakolik byl ohrožen pronásledováním za uplatnění politických práv a svobod. Soud poukazuje na vystoupení výkonného tajemníka strany UDPS v odstavci [13] tohoto rozhodnutí, který uvedl, že během několika hodin, popř. několika dní zatčení lídři a stoupenci UDPS jsou propuštěni. Soud připouští event. možné zatčení žalobce za

účast na jakékoliv demonstraci proti vládě, ale žalobce rok po březnové demonstraci žil nadále v Kinshase, byť v jiné čtvrti, aniž by byl nadále ohrožován zatčením, a teprve rok poté ze své vlasti vycestoval.

[25] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud se ztotožnil zcela s názorem žalovaného, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován za uplatňování svých politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu.

[26] Pokud se týká ustanovení § 13 zákona o azylu, toto ustanovení slouží jako jedna z možností sloučení rodiny, a to v případě, že osoby nejsou, respektive nemusejí být uprchlíky ve smyslu ŽÚ1951. Smyslem tohoto ustanovení je zabránit rozdělení rodiny proto, že u jednoho rodinného příslušníka jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu a u jiného nikoli. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a ani není rodinným příslušníkem azylanta. Azyl podle tohoto ustanovení může být udělen pouze na základě rodinné vazby k jiné osobě, které byl udělen azyl.

[27] Důvody udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu jsou velmi individuální např. by se mohlo jednat o závažnou nemoc, stáří a podobně. Takové důvody u žalobce shledány nebyly a konečně ani on sám takové netvrdil. Soud tedy neshledal pochybení správního orgánu ani v otázce posouzení o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces.

[28] Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se splnění podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). Při hodnocení této otázky je nutno hodnotit stav současný, resp. stav k návratu žalobce do země původu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 17.3.2008, č.j. 5Azs 80/2007-87), který vyslovil,

že „Pro zjištění okolností rozhodných pro udělení doplňkové ochrany je tedy určující doba případného návratu žadatele o azyl do jeho vlasti. V případě uplatnění čl. 33 Ženevské úmluvy a řešení otázek týkajících se rozhodování o poskytnutí doplňkové ochrany, která je podle aktuální právní úpravy vnitrostátním prostředkem k naplnění požadavku plynoucího ze zásady „nonrefoulement“, je z povahy věci a z podstaty samotného tohoto právního institutu logicky dovoditelné, že dokazování a posuzování skutkových okolností, konkrétně situace v zemi původu žadatele ve vztahu k jeho individuálním poměrům a k dalším faktům, které je sám schopen doložit, nebo které jsou jinak zřejmé, je nutno vázat k okamžiku, kdy má být o doplňkové ochraně rozhodováno, tedy se zřetelem k současnosti, či spíše blízké budoucnosti, nikoli však směrem do minulosti.“ Žalobce nesplňuje podmínky vyjádřené v ust. § 14a zákona o azylu, neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do Konžské republiky, hrozilo by mu reálné nebezpečí vážné újmy, jak je v tomto odstavci výše uvedeno. Ze zpráv, které jsou obsahem správního spisu, soud ověřil, že s osobami, vracejícími se zpět ze zahraničí, jako neúspěšní žadatelé o azyl, není nikterak špatně zacházeno. Tvrzení žalobce, že se některé takové osoby již nevrátily ke svým rodinám, je příliš obecné, bez jakékoliv bližšího osvětlení takových případů. Současně je však nutno přiznat, že země žalobcova původu, není zcela bezpečnou, avšak, jak vyplynulo ze zpráv, nejzávažnější nepokoje se odehrávají ve východní části země. Žalobce po celý svůj život žil v hlavním městě, které se nachází v západní části země. Vzhledem ke značné územní rozlehlosti Konžské republiky, soud dospěl k názoru, že situací odehrávající se ve východní části, nemůže být žadatel nepříznivě postižen. Udělení mezinárodní ochrany je totiž vyhrazeno zcela výjimečným případům a nelze ji pojímat jako ochranu před jakýmkoliv negativním jevem, jenž se ve vztahu k žalobci v zemi jeho původu odehrává nebo odehrávat může (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5Azs 125/2005 – 46).

[29] Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, nebyl-li ve sporu úspěšný.

[31] Ustanovenému zástupci žalobce usnesením zdejšího soudu ze dne 11. dubna 2011 č.j. 62Az 1/2010-27 byla přiznána odměna ve výši **6.752,- Kč**, sestávající ze dvou úkonů – převzetí věci + příprava a účast u jednání soudu dne 28.3.2012 (§11 odst. 1 písm. b/ a písm. g/, § 9 odst. 3 písm. f/ a § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) – **2x 2.100,- Kč** a **2x 300,- Kč** (náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) plus ztráta času dle § 14 odst. 3 cit. vyhl. – **4x 100,- Kč** plus cestovné při použití osobního motorového vozidla Fabia combi r.z. X dne 24.8.2011 k nastudování spisu při vzdálenosti 36 km z místa sídla advokáta v Havířově ke Krajskému soudu v Ostravě, průměrné spotřebě 6,5 l/100km benzínu Natural 95, při vyhláškové ceně v roce 2011 31,60 Kč a sazby základních náhrad 3,70 Kč dle vyhl. č. 377/2010 Sb. v částce **207,- Kč** a při použití vozidla Nissan Almera , SPZ X k jednání soudu, při spotřebě 6,9 l/100 km, vyhláškové

ceně Benzínu Natural 95 34,90 Kč a sazbě základních náhrad 3,70 Kč dle vyhl. č. 429/2011 Sb. v částce **220,- Kč**. Celkem ve výši 5.627,- Kč a dále zvýšeno o **1.125,- Kč** (20% DPH) na celkovou částku 6.752,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu tak jak ve výroku III. uvedeno.

[32] Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 s.ř.s. , podle kterého v takovém případě hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby platí stát a ustanovením § 36 odst. 2 s.ř.s., dle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě, dne 28.března 2012

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně